

אותיות פורחות

לפני פטיירתו של רבנו חיים בן עטר, בעל "אור החיים" הקדוש, קרא לאשתו הרבנית שעמדה נרעדת וחוששת מה יעלה בגורלה לאחר פטיירתו, ממה תחיה ומי יכלכל אותה?
 רבי חיים בן עטר כמו קרא את מחשבותיה ואמר לה בצורה ברורה: "לאחר פטיירתי יגיע הנה יהודי עשיר גדול מטורקיה. הוא יבקש ממך לקנות את התפלין שלי, ואני מרשה לך למכור לו אותם בסכום כזה וכזה (סכום גדול שהיה בו די והותר להמשך חייה של הרבנית ברנח). הוא יסכים מיד למחיר שתשיתי עליו", הוא תאר לה את העתיד להתרחש כאלו כבר קרה.
 "אולם תנאי אחד תצטרכי להתנות עמו ושיקבל עליו עוד טרם ירכש את התפלין. והוא, שיקבל על עצמו שלעולם לא ישוחח בדברי חליו בעוד התפלין עליו, אלא יעסק אך ורק בתפלות ובתורה ובדברים שבקדשה".

הרבנית הנהנה בראשה כשאבן נגלה מעל לבה. ידוע ידעה היטב שבעלה אינו מוציא דבר מפיו טרם בטוח שיקרה. יתרה מזו, גם כאשר אין הדבר מבטח, והצדיק מבקשו מאת הבורא – בדרך כלל עלה הפצו בידו. היא הצטערה מאוד שבעלה הצדיק נוטש את העולם הזה ואותה לאנחות, אך הבינה שזמנו הגיע ואין מי בעולם שיוכל למנע זאת.

מיד בתם ימי השבעה נשמעו דפיקות בדלת. האורח שעליו דבר רבי חיים בן עטר הגיע בבגדי מסע. הוא יצא לארץ הקודש כבר לפני תקופה ברצונו לפגוש את רבי חיים בן עטר, וכעת כשהגיע ארצה שמע שאחר את המועד. לכל הפחות מבקש הוא לזכות לרכוש את התפלין של אותו ענק רוח. אם לא זכה להכירו בחייו – לכל הפחות ישאב מקדשתו שנותנה פה בעולם הזה בחפצי המצנה.

הרבנית נקבה בסכום שהורה לה בעלה. העשיר הסכים מיידית, והיא גלתה את אָזְנוֹ שטרם פטיירתו של ה"אור החיים" הקדוש כבר אמר לה שהוא עתיד לבוא ובאיזה סכום למכור. חוץ מזאת הוסיפה ובארה לו באזנה חמוכה את שהורה לה רבי חיים לומר בשמו: אל לו לעשיר לדבר שום דבורי חול עם התפלין.

העשיר הרחרר מעט, וקבל. רצונו לזכות בתפלין היקרות הזה עז. בו במקום החליט: בעת שאתעטר בתפלין אלו אהיה מפרש מן הבריות בחדר הסמוך לבית הכנסת, כדי שאתפלל בצבור, אבל לא אבוא לידי נסיון של שיחה בטלה.

כאשר הניח העשיר לראשונה את התפלין היקרות, חש בבת אחת רגשי קדשה עזים, השתוקקות וכסופים לקרבת הבורא ותבונתו, רוח טהרה שנחה עליו ממרום. הבין היטב שזוהי קדשתו העליונה של רבי חיים בן עטר. קדשה זו, המשיכה ללוותו גם לאחר שהסיר את התפלין והמשיך לעסקיו. העשיר החל לעלות מעלה מעלה בתורה ויראת ה', לצד עשרו שהלך וגדל.

באחד הימים נכנס משרתו של העשיר בדבר בהול ודחוף שאינו סובל דחוי, העשיר נסה לענות על שאלותיו בניע ראש, אך המשרת לא הבין. בלהט המסחר שכח העשיר את התפלין שעליו ופלט מלה של חליו כשהו על ראשו.

בן רגע הרגיש העשיר שהקדשה העלאית שאפפה אותו תדיר – פרחה לה. מסר את התפלין לבדיקה, ומה נדהמו הסופר והעשיר לראות קלף חלק ללא אותיות כלל... פשוט פרחו להן האותיות הקדושות מן הקלף והותירוהו חסר משמעות.